

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag vieren we het Hoogfeest van
de Heilige Drie-eenheid van God.
De Vader, de Zoon en de Heilige Geest.
In het Latijn heet dat zo mooi:
zondag Trinitatis.

Nou, dat is natuurlijk een heel theologisch begrip,
de drie-eenheid van God.
Maar hoe zouden wij als mensen
daar een beeld bij kunnen krijgen?
Wel, toen ik nog op de lagere school zat,
heel lang geleden dus,
leerde onze schoolmeester ons heel eenvoudig:
'Het is als drie lucifertjes, die samen één vlammetje vormen!'
Misschien hebt u dat vroeger als kind
ook wel zo geleerd!
En het grappige is dat zo'n beeld,
dat je ooit als kind hebt geleerd,
je toch altijd bij blijft.

En inderdaad, als wij kijken naar de Vader en de Zoon
en de Heilige Geest,
dan is het heel mooi om juist ook hun eenheid te zien.
Zoals die drie lucifertjes één vlammetje vormen.
Maar je ziet ook verschillen.
De Vader is toch weer anders dan de Zoon,
en de Zoon is toch ook weer anders dan de Heilige Geest.
Ook al zijn ze samen één,
toch zijn ze onderling ook wel verschillend.

En om dat een beetje te begrijpen
vlucht ik altijd naar de muziek.
In de muziek heb je bijvoorbeeld het strijkkwartet.

Ook al zijn dat er vier,
maar, goed,
het gaat me nu even om de vergelijking.
In het strijkkwartet heb je
een eerste viool, een tweede viool, een altviool
en een cello.
Heel veel mooie muziek is geschreven
juist voor deze combinatie van vier strijkinstrumenten:
Haydn, Mozart, Debussy, Ravel, noem maar op.
Een strijkkwartet, vier verschillende musici,
die samen toch één geheel vormen.
En als je van zo'n strijkkwartet
alleen maar de cellopartij zou horen,
of alleen maar één van de andere partijen,
dan is dat totaal incompleet.
Maar juist samen komen ze tot die prachtige muziek.

Er zijn heel veel namen voor God.
En één daarvan is bijvoorbeeld Elohiem.
De eerste zin in de Bijbel luidt:
'In den beginne schiep God de hemel en de aarde.'
En daar staat voor het woord God
het Hebreeuwse woord: Elohiem.
En heel interessant, dat woord is op zich genomen
een meervoudsvorm.
Dus Elohiem, enkelvoud God,
betekent eigenlijk Goden, meervoud!
En dan denk ik even heel stiekem
aan mijn voorbeeldje van 'het strijkkwartet'.
Het is één groepje, enkelvoud, één strijkkwartet,
maar het bestaat wel uit vier personen!

En dan verderop staat in datzelfde scheppingsverhaal:
En God, Elohiem, zeide:
'Laat 'ons' mensen maken naar 'ons' beeld als 'onze' gelijkenis.'
Hoor u het weer:
God zei: Laat 'ons'...

Ook hier horen weer iets van die meervoudsvorm.
God is geen enkelvoud maar meervoud.
Kortom, het laat iedere keer iets zien
van de drie-eenheid van God.

Waarom is dat zo belangrijk?
Wel, ik denk dat God wil laten zien,
dat er in Hemzelf een soort liefdesgemeenschap is.
Binnen God is er een soort gemeenschap
van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest,
die elkaar liefhebben.
Zou God alleen maar één zijn,
dan zou God iets statisch krijgen.
Maar liefde heeft gemeenschap nodig,
heeft een ander nodig,
kan niet op zichzelf bestaan.
Zoals in een strijkkwartet de vier personen
elkaar nodig hebben, op elkaar reageren
en zo samen tot één muziekstuk komen.
Zo is er binnen God Zelf
die liefdesgemeenschap van de Vader en de Zoon
en de Heilige Geest,
die tezamen één God vormen.

En weet u wat het mooie is!
De mens is geschapen naar Gods beeld en gelijkenis.
Dat wil zeggen, ook de mens is meer dan een eenling,
meer dan alleen maar een individu.
En zo is de mens,
met een beetje moeilijk woord,
bovenal een relationeel wezen.
Iemand die alleen maar kan bestaan
in relatie tot een ander.

Laat ik het eens iets anders zeggen
aan de hand van een heel eenvoudig voorbeeldje:

Heeft u zich ooit wel eens gerealiseerd
dat u nog nooit uw eigen ogen hebt gezien?
Ja, natuurlijk, door middel van een spiegel
weten wij wat de kleur van onze ogen is.
Maar op zich genomen
hebben wij nog nooit onze eigen ogen kunnen zien.
Alleen een ander kan onze ogen zien!
Wel, het is maar een voorbeeldje
van hoe de mens geschapen is
juist voor de ander,
als een relationeel wezen.

Toch wil ik daar nog één gedachte aan toevoegen.
Dieren zijn natuurlijk ook relationeel.
Maar wat maakt ons nu toch
nog meer dan een dier!
Ik denk dat dat het volgende is.
Natuurlijk, wij hebben relatie met elkaar,
maar ook, en dat is zo belangrijk, met God.
Vorige week hebben wij Pinksteren gevierd,
het feest van de Heilige Geest.
En het is juist de Heilige Geest, de adem van God,
die ons gevoelig maakt voor het bestaan van God
en ons zo in relatie brengt met God.

We hebben onze normale longen,
waarmee wij adem kunnen halen,
net zoals de dieren.
Maar wij hebben als het ware ook nog 'geestelijke longen'.
'Geestelijke longen' waarmee wij de adem van God,
de levensadem van God, de liefde van God,
kunnen in- en uit ademen.

En zo mogen wij ook in die zekerheid groeien
dat wij geschapen zijn
niet alleen maar om relatie te hebben met elkaar,
maar bovenal ook om relatie te hebben met God.

En de Heilige Geest, de adem Gods, wil ons daarbij helpen,
is zelfs noodzakelijk om geestelijk adem te kunnen halen.
En zo heeft God de mens,
zoals psalm 8 dat zo mooi zegt,
bijna goddelijk gemaakt.